

вамъ надолу въ бездната и при свѣтлината на една лампа мърна ми се една позната, несъвсѣмъ обрасла глава. Боже! има хасъ доктора да се е рѣшилъ да се качи пѣшкомъ! Канихъ се вече да извикамъ, но забѣлѣзахъ че той се спрѣ, благо-разумието надви у него и лека по лека той почна да слиза отъ стълбитѣ; това бѣше Филаретъ. На върха на монумента отъ всичкитѣ страни има про-зорци. Прѣдъ очитѣ ми се растилаше цѣлия Ва-шингтонъ съ своитѣ кирпични вилли, потънали въ зеленина, надъ които величественно се издига Капитолий. Всичкитѣ здания сж съ тъмно кирпи-ченъ цвѣтъ, съ исключение само на тия именно здания, за които отдѣлно споменахъ по-горѣ, и още нѣкои други, между които и хотела Ebit House. Отъ тукъ, освѣнъ града, виждатъ се на далечно разстояние околноститѣ на Вашингтонъ, прѣрѣзани съ рѣката Потомакъ. Много красивъ е този градъ Вашингтонъ. А вечерно врѣме, като блѣсне елек-тричеството, асфалтовитѣ улици лъщатъ като че сж лакирани салони. — Ние се излѣгахме, че обѣд-вахме въ ресторана при нашия хотелъ; кухнята бѣше американска и, слѣдователно, отвратителна. За щастие, вечерътъ, като се расхождахме по тро-туаритѣ на блѣстящата Pensilvania Avenue, ви-дѣхме надписа на единъ нѣмски ресторанъ, влѣ-зохме тамъ и се почувствувахме като у дома си. И отъ дума си разбираме, и яденѣто вкусно и бирата прѣкрасна. Цѣлия ресторанъ бѣше пълненъ съ нѣмци. И тѣ не могатъ да се свикнатъ съ аме-риканската кухня. Въ този ресторанъ бѣше добръ и затова, защото неусѣтахме ужасната горещина, която владѣеше прѣзъ ония дни, — понеже надъ главитѣ ни се развѣваха автоматически крила и ни правѣха вѣтъръ. Такива крила, привездани въ